

szálfodás a szentelt-gyertya kereskedő, a talizmán-árus, a templomszolga, a plébános úr, a püspök úr, az érsek a Vatikán). És, ha valaki azt hinné, hogy Dachau után, Auschwitz után, Jaszenica után történetek már más csodák és... és ha valaki azt hinné, hogy Zola leleplező könyve és Egon Erwin Kisch leleplező riportjai után, Lourdes már nem aktuális csoda...

Szóval a svájci »Le Courrier de Geneve« című, igen előkelő polgári napilap, nemrégiben riportot közölt ezekről a svájciakról, akik elzárandókká lettek a lourdesi csodaforráshoz. A körmönet — azt írja —, mint minden ilyen körmönet, azokban az országokban, amelyek katolikusként maradtak, kimondhatatlan felbuzdulást keltett. »Ilyen körülmények között történnek többnyire a csodák«. Aztán leírja a felbuzdulást: »Tömegekben sorakoznak a betegek a téren, míg a püspökök, prelátusok és más a klérushoz tartozók, elfoglalják helyeiket a barlangban, a baldahin körül. A menet élén, az egyházi zászlók mögött, felvonul »Mária gyermekei«-nek hosszú csoportja, utánuk a többiek, fiatalok, papok, aztán apácák és végül a zárandók beláthatatlan tömegei...« »...Aztán a pap az oltári kehellyel elhagyja a baldahint, megáll minden beteg előtt, s amíg mindenünnen felhallatszik a fohászokadás, megáldja őket... E jelenet könnyeket csal szemünkbe...«

Hogy meggyógyult-e valaki azok közül, akik szívükben szenvedéseiknek isteni rejteket hordozzák — erről nem számol be a svájci »Le Courrier Geneve«.

Mindez pedig az Úrnak 1948-ik esztendejében történt.

AZ ÚJ FILMCSILLAG —

HITLER SZERETŐJE

Leni Riefenstahl, a hírhedt náci filmszínésznő és rendező, Hitler volt szeretője, Párisba érkezett. A hölgy, az angolszász megszálló hatóságok-

tól visszakapta tiroli birtokait és most várja műszaki felszerelésének visszajuttatását is. A »művész« tárgyalásokat folytat egy párisi film-társasággal. Be akarja ugyanis fejezni »Tiefland« (Mélység-ország) című filmjét, amelyet kénytelen volt félbeszakítani Hitlerország elpusztulásakor.

AZ AMERIKAI CENZOROK SHAKESPEARE-T IS CENZURÁZZÁK

A világ halladó kritikusai derűs bosszankodással kommentálják azt a szomorú tényt, hogy az Angliában befejezett »Hamlet« című filmből, »erkölcstelen tartalma« miatt, az amerikai kritikusok néhány olyan részt is kivágtak, melyek egyébként pontosan azonosak Shakespeare negyedik századdal ezelőtt írt világhírű drámájában foglaltakkal. Tömérdek tiltakozás után, a cenzura megengedte, hogy a filmet, kivágások nélkül *hétköznapi* bemutatathassák — míg vasárnap és ünnepnapokon csak a korrigált filmkerülhet vászonra. (Mindez természetesen azért, hogy a hétköznapi dolgozó munkások ne láthassák a háromszázötven év óta halott »kommunista« Shakespeare eredeti drámáját!)

Egyébként a film még így sem került műsorra, mivel a mozik képtelenek a filmet két példányban (vágva és vágatlanul) beszerezni — és megfizetni.

AZ ANGLIAI LAKÁSHIÁNY

Az angol »Evening Standard« szenzációs tálalásban foglalkozik bizonyos Morrison »baronesz« bolondériájával. A nemes hölgy saját házában, húsz szobácskában huzódik meg igen szűkösén. »Borzalmas elhagyottságban és némületesen egészségtelen körülmények között« — írja az Evening Standard. Ugyanis, a bárónőnek hatvan két lakótársa van, közöttük 37 négy lábú (kutya és macs-

ka), míg 25-en a baromiak népes családjához tartoznak.

Ez a riport képezi a szenzációt a lapban. Ugyanebben a lappéldányban a hírek között, apró, »petit« betűkkel, olvassuk, hogy Mr. Dr. Peen, családjával együtt — a bombázások okozta nagy lakáshiány miatt — kénytelen egy tyúkólban meghúzódni.

EGY ÚJ ANGOL EXPORTFILM

Amerikai exportra, új filmet készítettek el Angliában. A film »Az utálatos Byron lord« furcsa címet viseli. »Utálatos Byron lord« — ez az angolok egyik legnagyobb költője, a szabadsághős Elyron, 1824-ben Görögországba utazott, hogy részt vegyen a görög nép szabadságharcában. Meghalt a görög nép — a világ népeinek szabadságáért. Ezért utálatos — az angol filmmágnások és az amerikai olajkirályok előtt...

FILMTÁRSASÁG

A SZABAD BIRÁLAT ELLEN

Metro-Goldwin-Mayerék egyik ostoba filmjéről kritikát merészelt írni a kritikus, bizonyos E. Arnot Robertson.

Nosza, Metrogoldwinék azonnal körlevelet küldtek, szerte a rádió-állomásokhoz, újságokhoz, filmtársaságokhoz, s e körlevelekben, más becsmérő kitételek közepette, közölték saját nyilvánosságukkal, hogy E. Arnot Robertson kisasszony »nem érzi át a mozikközönség izlését és óhaját« és »birálata, teljes egészében, ártalmas a filmiparra«. Robertson, rágalmazás és becsületsértésért beperelte a filmtársaságot. Első fokon megnyerte a pert, a bíróság kötelezte a Metrogoldwinmayeret, hogy 1.500 font kártérítést fizessen. A filmesek felebbeztek, másodfokon a kritikust marasztalta el a »független« bíróság.

Az eset kapcsán az angol filmkritikusok szervezetének titkára, Deane, a következőket írja: »Ilyen esetekben úgy érezzük, hogy illuzorikus a szabad és független bírálat lehetősége. Ez az ítélet felbátorítja mindazokat, akik a filmművészetben csak önös, szűk üzleti érdekeiket nézik és akik mindent elkövetnek megfélemlíteni és megsemmisíteni a szabad bírálatot. Mindebből, elsősorban, a közönség károsodik...«

Az angol filmközönség gyűjtést indított, hogy előteremtsék a harmadfokú tárgyalás borsos költségeit.

»A Kommunista Párt megingathatatlanul fog harcolni az imperialisták próbálkozásai ellen, ha bármilyen formában megkísérelnék rabságba dönteni Jugoszlávia népeinek szocialista hazáját.« (A JKP programja)